

Panium – číslo dvanásť

Daniel 11:40 a tri odpečatenia proroctva

Jeff Pippenger

2025-09-12

Štyridsiaty verš jedenástej kapitoly Daniela je jedným z najhlbších veršov v Biblii. Predstavuje odpečatenie knihy Daniel v rokoch 1798, 1989 a 2023. Tieto tri prípady, keď bola kniha odpečatená, označujú záver rozptýlenia trvajúceho „sedem časov“. Rok 1798 označil záver dvetisícpäťstodvadsiatich rokov rozptýlenia, ktoré sa začalo roku 723 pred Kr., keď Asýria odvieďla severných desať kmeňov do zajatia. Rok 1989 označil záver 126 rokov od vzbury v roku 1863, keď Cirkev adventistov siedmeho dňa oficiálne odložila nabok „sedem časov“ z tretej Mojžišovej dvadsiatej šiestej kapitoly. Rok 2023 označil záver troch a pol dňa, počas ktorých boli dvaja svedkovia z jedenástej kapitoly Zjavenia mŕtvi na ulici. Pri závere 2 520 rokov (126 rokov a 3½ dňa — všetko symboly „siedmich časov“) bola kniha Daniel odpečatená.

Sestra Whiteová nás informuje, že v roku 1798 bolo potrebné, aby ľuďom boli predstavené udalosti spojené s ukončením času milosti. Keď zaznamenáva túto skutočnosť, poukazuje na paralelné dejiny, lebo aj posolstvo posledných dní predstavuje ako udalosti spojené s ukončením času milosti. Keď hovorí o milleritských dejinách, uvádza:

„Bolo potrebné, aby ľudia boli prebudení k uvedomeniu si svojho nebezpečenstva; aby boli podnietení pripraviť sa na slávnostné udalosti spojené s ukončením času milosti.“ Veľký spor, 310.

Keď hovorí o posledných dňoch, zaznamenáva:

„Pred svojím ukrižovaním Spasiteľ vysvetlil svojim učeníkom, že má byť usmrtený a vstať z hrobu; a anjeli boli prítomní, aby Jeho slová vtlačili do mysli a srdca. Učeníci však očakávali časnú vyslobodenie spod rímskeho jarma a nemohli zniesť myšlienku, že Ten, v ktorom sa sústreďovali všetky ich nádeje, by mal podstúpiť potupnú smrť. Slová, na ktoré si potrebovali spomenúť, boli vypudené z ich mysle; a keď prišiel čas skúšky, zastihol ich nepripravených. Ježišova smrť zničila ich nádeje tak úplne, akoby ich na to vôbec nebol vopred upozornil. Tak aj v proroctvách je budúcnosť pred nami otvorená tak jasne, ako bola otvorená učeníkom Kristovými slovami. Udalosti spojené s ukončením doby milosti a dielom prípravy na čas súženia sú jasne predstavené. No zástupy týmto dôležitým pravdám nerozumejú o nič viac, akoby nikdy neboli zjavené. Satan bdie, aby odstránil každý dojem, ktorý by ich učinil múdrymi na spasenie, a čas súženia ich zastihne nepripravených.“ The Great Controversy, 595.

Milleritské posolstvo bolo odpečatené v roku 1798 a predstavilo „udalosti spojené s ukončením času milosti“. Keď hovorí o posledných dňoch, používa dejiny učeníkov na znázornenie skutočnosti, že práve „udalosti spojené s ukončením času milosti“ robia ľudí múdrymi na spasenie, no nie sú pochopené. Posolstvá, ktoré boli odpečatené v rokoch 1798, 1989 a 2023, boli posolstvami, ktoré určovali „udalosti spojené s ukončením času milosti“.

Štyridsiaty verš predstavuje historickú líniu, v ktorej je kniha Daniel trikrát odpečatená. V roku 1798 bolo odpečatené Danielovo videnie o rieke Ulaj, predstavujúce kapitoly sedem až deväť. V roku 1989 bolo odpečatené Danielovo videnie o rieke Hidekel, predstavujúce kapitoly desať až dvanásť. V roku 2023 boli odpečatené skryté dejiny štyridsiateho verša Daniela jedenástej kapitoly.

Dejiny štyridsiateho verša predstavujú obdobie od roku 1798 až po nedeľný zákon zo štyridsiateho prvého verša, čo sú dejiny Spojených štátov, ktoré sú zároveň zemskou šelmou zo Zjavenia trinástej kapitoly, falošným prorokom zo Zjavenia šestnástej kapitoly a šiestym kráľovstvom biblického proroctva. Tie isté dejiny, ktoré sú predstavené v štyridsiatom verši jedenástej kapitoly Daniela, sú predstavené aj v jednom verši v knihe Zjavenie.

A videl som inú šelmu vystupovať zo zeme; mala dva rohy podobné Baránkovým, ale hovorila ako drak. Zjavenie 13,11.

Tento verš, podobne ako verš štyridsať, je dejinami, ktoré sa začínajú zákonmi Alien and Sedition Acts z roku 1798 a končia nedeľným zákonom, keď národ hovorí ako drak; sú to dejiny, ktoré sa začínajú, keď je pápežský Rím zosadený z trónu, a končia, keď je pápežský Rím na trón znovu dosadený. Dejiny predstavené v Zjavení 13:11 aj v Danielovi 11:40 sa začínajú odstránením piateho kráľovstva biblického proroctva a končia odstránením šiesteho kráľovstva biblického proroctva.

„Sedemdesiat“ rokov, počas ktorých Babylon vládol ako prvé kráľovstvo biblického proroctva až po druhé kráľovstvo biblického proroctva, predstavuje dejiny štyridsiateho verša od roku 1798 až po nedeľný zákon.

A stane sa v ten deň, že Týrus bude zabudnutý sedemdesiat rokov, podľa dní jedného kráľa; po uplynutí sedemdesiatich rokov bude Týrus spievať ako neviestka. Vezmi gitaru, obchádzaj mesto, ty zabudnutá neviestka; hraj ľúbeznú melódiu, spievaj mnoho piesní, aby si bola pripomenutá. A stane sa po uplynutí sedemdesiatich rokov, že Hospodin navštívi Týrus, a on sa navráti k svojmu zárobku a bude smilniť so všetkými kráľovstvami sveta na povrchu zeme. Izaiáš 23:15–17.

Dejiny od roku 1798 až po nedeľný zákon sú tiež dejinami obdobia, keď je neviestka z Týru zabudnutá, ako je zaznamenané v Izaiášovi dvadsiatej tretej kapitole, ktorá toto obdobie vyjadruje ako „sedemdesiat rokov“ a ako „dni jedného kráľa“. Od Nabuchodonozora po Belsazára vládlo prvé kráľovstvo biblického proroctva, čím predobrazovalo šieste kráľovstvo biblického proroctva, ktoré sa začalo ako baránok, ale napokon hovorí ako drak. Nabuchodonozor predstavuje nasledovníka Baránka a Belsazár nasledovníka draka.

Dejiny od roku 1798 až po nedeľný zákon sú zároveň dejinami troch anjelov zo Zjavenia štrnástej kapitoly, ktoré sa začínajú reformáciou mileritov a končia reformáciou sto štyridsaťštyritisíc. Posolstvo troch anjelov je posolstvom hodiny súdu. Mileriti oznamovali udalosti spojené so začiatkom súdu a sto štyridsaťštyritisíc oznamujú udalosti spojené s uzavretím času milosti.

Udalosti spojené s uzavretím času milosti sú zobrazené na vnútorných i vonkajších líniách prorocstva a tieto udalosti sa odohrávajú predovšetkým v dejinách predstavených v štyridsiatom verši jedenástej kapitoly Daniela. Udalosti štyridsiateho verša sa končia pri nedeľnom zákone v Spojených štátoch, takže udalosti konečného zhromaždenia ostatných Božích detí, ktoré sú ešte v Babylone, nie sú v štyridsiatom verši predstavené; kríza, ktorá sa potom stavia pred svet, sa však práve skončila v Spojených štátoch. Tieto udalosti predstavujú súd nad Spojenými štátmi a očistenie Božej cirkvi skôr, než bude cirkev pozdvižená ako zástava.

Vnútorné udalosti spojené s ukončením doby milosti označujú Kristovo dielo ako Veľkňaza pri dovŕšení tajomstva Božieho medzi Jeho ľudom posledných dní. Vonkajšie udalosti označujú úlohu Spojených štátov pri navrátení moci pápežstvu. Celé dejiny Spojených štátov ako šiesteho kráľovstva biblického prorocstva, celé dejiny Laodicey, sa odohrávajú v rámci dejín znázornených štyridsiatym veršom.

Vnútorná a vonkajšia línia vo verši štyridsať sú znázornené dvoma rohmi zemskej šelmy. Roh republikánstva je vonkajšou líniou a roh protestantizmu je vnútornou líniou. Obe línie existujú v rámci dejín šiesteho kráľovstva a pri uzavretí dejín šiesteho kráľovstva Boh privádza svoj súd na protestantský i republikánsky roh. Posolstvo, ktoré označuje udalosti spojené s uzavretím doby milosti, je posolstvom, ktoré označuje udalosti privedené na Spojené štáty, keď naplňajú svoj kalich času milosti. Posolstvo, ktoré označuje udalosti spojené s uzavretím doby milosti, je tiež posolstvom, ktoré označuje udalosti privedené na adventizmus siedmeho dňa, keď naplní svoj kalich času milosti.

V dejinách štyridsiateho verša je kniha Daniel trikrát odpečatená a každé z týchto troch odpečatení vytvára vnútornú a vonkajšiu líniu, ktorá predstavuje udalosti spojené s ukončením času milosti. Každému z týchto troch medzníkov predchádza rozptýlenie v trvaní sedemkrát. Štyridsiaty verš teda predstavuje dejiny od roku 1798 až po nedeľný zákon a prorocké medzníky v rámci týchto dejín sú „udalosti spojené s ukončením času milosti“. V rámci dejín štyridsiateho verša vnútorná línia predstavuje na začiatku prechod od Filadelfie k Laodicei a na konci prechod od Laodicey k Filadelfii. Začiatok predstavoval reformačné hnutie, ako to znázorňuje podobenstvo o desiatich pannách, ktoré predobrazovalo reformačné hnutie na konci, ktoré toto podobenstvo tiež naplnilo do posledného písmena.

Filadelfské milleritské hnutie sa začalo naplnením „sedemnásobku“ z 3. Mojžišovej dvadsiatej šiestej kapitoly v roku 1798 a potom ďalším naplnením „sedemnásobku“ 22. októbra 1844. Najneskôr do roku 1856 tak James White, ako aj sestra Whiteová označili hnutie za nachádzajúce sa v laodicejskom stave. V tom istom roku bolo v oficiálnej cirkevnej publikácii, ktorá nikdy nebola dokončená, predložené nové svetlo o „sedemnásobku“. „Sedemnásobok“ sa naplnil v roku 1798 a potom William Miller objavil „začiatok reťaze pravdy“, ako to nazvala sestra Whiteová, a začiatkom reťaze pravdy bol „sedemnásobok“. Rok 1798 bol naplnením „sedemnásobku“, nato Miller urobil svoj základný objav „sedemnásobku“, keď bola kniha Daniel odpečatená. Potom 22. október 1844 označuje ďalšie naplnenie „sedemnásobku“, po ktorom zasa nasleduje prechod hnutia z Filadelfie do Laodicey, v tom istom roku, keď nové svetlo o „sedemnásobku“ zostalo nedokončené. V roku 1863 sa to, čo bolo až do roku 1856 milleritským filadelfským hnutím, keď

prešlo do milleritského laodicejského hnutia, stalo právne registrovanou cirkvou, z veľkej časti pod vplyvom predpokladov a tlakov občianskej vojny a potreby chrániť mládež cirkvi. Hnutie sa v roku 1863 skončilo, keď sa stalo cirkvou. Sedem rokov predtým, v roku 1856, Laodicea odložila bokom posolstvo nového svetla práve o tej téme, ktorá bola prvým prorockým objavom Williama Millera.

Milleritské hnutie a svetlo, ktoré sa nazýva „začiatok reťaze pravdy“, svetlo „sedemnásobku“, bolo otvorené vedeniu laodicejského hnutia, ktoré postupne odložilo túžbu zastávať sa „sedemnásobku“, a na konci siedmich rokov („sedemnásobku“) v roku 1863 vzniká nová tabuľa a prorocké posolstvo bez akejkoľvek zmienky o „sedemnásobku“.

V roku 1863 sa záver Izaiášovho šesťdesiatpäťročného proroctva završil presne tam, kde sa začal, občianskou vojnou medzi severom a juhom. Otázka otroctva v roku 1863 bola predobrazená odvedením severného i južného kráľovstva do zajatia pri naplnení „sedemnásobku“ a otroctvo, do ktorého bol Izrael odvedený, výstižne predstavovalo otázky otroctva na konci. Rok 1863 predstavuje koniec prorockej štruktúry založenej na Izaiášovom šesťdesiatpäťročnom proroctve.

Takto hovorí Pán, Hospodin: Nestane sa to ani sa to nesplní. Lebo hlavou Sýrie je Damask a hlavou Damasku je Recín; a do šesťdesiatich piatich rokov bude Efraim rozbitý, takže už nebude ľudom. A hlavou Efraima je Samária a hlavou Samárie je syn Remaljšov. Ak nebudete veriť, veru neobstojíte. Izaiáš 7:7–9.

Správne pochopené toto proroctvo, začínajúce v roku 742 pred Kr., určuje tri medzníky v rámci obdobia šesťdesiatich piatich rokov. Dva z týchto medzníkov označujú východiskové body dvetisícpäťsto dvadsiatich rokov zajatia a otroctva pre severné i južné kráľovstvo Izraela. V roku 742 pred Kr. boli severné a južné kráľovstvo zapojené do občianskej vojny a severných desať kmeňov uzavrelo spojenectvo so Sýriou, aby vtrhli do južného kráľovstva Júdu. O devätnásť rokov neskôr, v roku 723 pred Kr., bolo severných desať kmeňov odvedených Asýřčanmi do otroctva. O štyridsaťšesť rokov neskôr, v roku 677 pred Kr., Asýřčania zajali Manašesa a odviekli ho do Babylona. Dvetisícpäťsto dvadsať rokov po roku 723 pred Kr. privádza k roku 1798, k času konca a k začiatku štyridsiateho verša. O štyridsaťšesť rokov neskôr sa „sedem časov“ proti južnému kráľovstvu, ktoré sa začali v roku 677 pred Kr., skončilo v roku 1844. O devätnásť rokov neskôr, v roku 1863, sú prorocké charakteristiky roku 742 pred Kr. predstavené do posledného písmena. Občianska vojna medzi severným a južným kráľovstvom prebieha v roku 742 pred Kr. aj v roku 1863. V roku 742 pred Kr. sa predpoveď, ktorú dal Izaiáš bezbožnému kráľovi Achazovi, týkala blížiaceho sa zotročenia severného i južného kráľovstva a v roku 1863, v samom ústrednom bode občianskej vojny, prezident Lincoln vyhlásil Proklamáciu emancipácie, čím začal proces ukončenia otroctva. Varovanie dané bezbožnému kráľovi Achazovi v roku 742 pred Kr. bolo dané v doslovnej nádhernej krajine, ktorá predobrazuje posolstvo dané Lincolnom v duchovnej nádhernej krajine.

Sedem rokov po tom, čo boli v roku 1856 uverejnené posolstvá o „sedemnásobku“ od Hirma Edsona, adventizmus vytvoril v roku 1863 mapu, ktorá odstránila milleritské učenie o sedemnásobku, čím spochybnil množstvo pasáží, v ktorých Ellen White učí, že máme opakovať

posolstvá milleritov, a tiež že sa máme brániť proti útokom na tieto posolstvá. V tom istom roku sa stali právne registrovanou cirkvou. O roku 1863 a jeho prorockých dôsledkoch by sa dalo napísať viac, ale to, čo tu zdôrazňujem, je, že existuje viacero svedkov, vnútorných i vonkajších, ktorí označujú vzburu roku 1863, či už ide o vzburu vonkajšiu v súvislosti s južnými štátmi, alebo o vzburu vnútornú v súvislosti s odmietnutím prvej základnej pravdy. Rok 1863 je jednou z udalostí v rámci dejín štyridsiateho verša, ktorá predstavuje medzník tvoriaci „udalosti spojené s uzavretím doby milosti“.

Rok 1863 sa zhoduje so začiatkom štyridsiatich rokov na púšti pre staroveký doslovný Izrael. Na konci štyridsiatich rokov Jozue voviedol staroveký Izrael do Zaslúbenej zeme; zborili Jericho a vyslovili kliatbu nad každým, kto by Jericho znovu vystaval. V roku 1863 vedenie laodicejského adventizmu znovu vystavalo Jericho. Rok 1863 je znázornený na začiatku i na konci štyridsiatich rokov na púšti. Rok 1863 je prorockým orientačným bodom, ktorý spája dejiny vonkajších i vnútorných línií dejín štyridsiateho verša. Je tu siedmy zbor, „zbor súdený“, ako znamená slovo „Laodicea“, vstupujúci do obdobia znázorneného tým, že celá jedna generácia zomiera na púšti. V tom istom bode začína prvý republikánsky prezident dielo oslobodzovania otrokov, a tak predobrazuje posledných republikánskych prezidentov, ktorí v období krízy zavedú stanné právo, vedúce k tomu, čo inšpirácia nazýva „národnou skazou“.

V medzníkoch začiatku sú zobrazené medzníky konca a udalosti spojené so záverom súdu boli predobrazené v udalostiach spojených so začiatkom súdu. Vzbur v Kádeši, spočívajúca v odmietnutí posolstva Jozuu a Káleba na začiatku štyridsiatich rokov, bola predobrazom Mojžišovej vzbury, keď na konci štyridsiatich rokov udrel na Skalu v Kádeši. Rok 1863 označuje nedeľný zákon, keď je Laodicea vyplúť z úst Pána, keď sa dvadsiati piati starší muži v Jeruzaleme klaňajú slnku v ôsmej kapitole Ezechiela a keď sa Šílo opakuje na tých, ktorí dôverujú lživým slovám: „Chrám Hospodinov sme my.“

V nasledujúcom článku budeme pokračovať v tomto štúdiu Pania.